

בפ:

עין משפט
גר מצותה

ר"ב א ב ח"י ס"ח תל'
 חנות העומאה הליד:
 ר"ב ג ח"י שס פ"י הליג סמג
 פסקין רמז:

תוספות שאנן

[illegible]

מטבול יום דשרן. אדם שנגע בשרץ
אזאב הטומאה וסי טבל חלולין ואסור לתרומה ואפי' לנגיעה
דכתיב נמי הערב שמש כוללים במים
ויקרא (י) והא לנגיעה בלילה השתמש
בטובל יום פסל ליה: **שכן יש במינו**
אזאב הטומאה. אם היה נוגע בלי זה
ואו אדם זה במת נעשה אב הטומאה
שטמא אדם וכלים תאמר באזל
האזל נעשה אב הטומאה אפי' ע"י
ממת דכתיב (נמדבר יט) וכל אשר
נגע בו הטמא יטמא ומהבא נפקא
ע"י טמא מת דטמא אדם וכלים ועל
בשרץ כדכתיב במת שיש לו טהרה
מנקוה כדכתיב דהא כתיב לעיל מיניה
היהוה הטהור על הטמא ורחק במים
ידבר שיש לו טהרה (ט) נעשה אב
הטומאה בנגע טמא מת על ידי מגע
האזל יאלו ארובים ומקטני וכלי הרש
שאין לו טהרה: **כלי חרש יוכיח.**
שאין במינו אב הטומאה ומטעם את
התרומה כשהוא ראשון וכ"ש שפסלה
האזל א"ת אב התמא על ככ שני
שטמא שאין במינו אב הטומאה
ופסול טעמא לאו באב הטומאה
התל: **מה לכלי חרש בו טבול יום**
יוכיח. שאין כל שפסל הראוי לעילה
שטמא מאזירו ודכתיב תרומה: **לא**
דאי. טבול יום כדאי כלי חרש לומר
שטמא פסול התרומה תלי משום
שטמא מאזירו ודאי טבול יום אינו
שטמא מאזירו ופסול על לא רחי
חרש להיות אב הטומאה במינו כדאי
בטבול יום דליכא למירד טעמא דטבול
יום דפסול בתרומה משום דאין אב
הטומאה הוא דלא ליחא להא חומרה
בכלי חרש ופסול: **הלל שהו שכן.**
הרץ אהא למאז חומר שזה שגיהס
למלות בו טעם פסול חומרה ומיהו
לדא שהו שכן שטמאין טבול יום
דלש טמא דכתיב (ויקרא כג) וכל
השמש וטהר מכלל עדד השתא טמא
וכלי חרש כתיב (שם י) מור ויכרים
ויומן ממיא הם ופוסלין בתרומה
דלש ככ שני דפסול טמי מוטבול
דלש ככ שני דפסול טמי מוטבול

ויום שהוא טמא ואסור בחולין שיפול בתרומה: וכלל הכפרים חתיו
 ההז שהם שכן שמומר בחולין ופוסל בתרומה. ולכן לישגה אין אדם
 יכול לפרש אחריו כלי חרש שמומר בחולין (ו) ופסולין בתרומה
 בדקוק גדול יש לפרש כלי חרש המוקף למדי פחיל שמציל על חולין
 שבתומו אינו מציל על התרומה שבתומו. והכרה גמגומין ומשבות
 וביטולו שיטת הגמרא יש בדבר חסד דלא אשכחן דליתו מציל
 בתרומה דבתיגה (דף סה.) אמר אין חטאת נילתה בלמדי פחיל
 מציל הרומה לא חגן זה ועוד אין זה פוסל בתרומה ודע לא פסיל
 אצלנו אלא אינו מנין ומתאיה היא נטמאת מאהל המת ועוד לא כל
 שהיה שבתומו שגא ללמוד חומר לר"י שהוא חומר וזה
 וקאמר ההז שהם שכן שמומר בחולין ואין זו שיטה בכל הגמרא.
 וללשון שפרסמי אל חשיבנו מה שאומר כלי חרש יוכיח שהיה לו
 להביא הוכחה בדבר הדומה לטבול יום שאע"פ שטבול לחולין פסול
 בתרומה אינו כן. תשובה לדון לר"י הוכחה אלא לטמא משבותו
 מחילה טעם החומרה דפסול חומר ממי שהוא אף הטומאה
 וקא מהדר ליה כלי חרש יוכיח שאין זו חומר זה ופוסל וכן
 שיטת רוב הדין כי הוא דכל הבשר (בחולין דף קטו:) מנין לבשר
 שחולל שאסור בהנאה קל וחומר ומה ערלה שלא נעבדה
 בעצמה אסורה בהנאה בשר חולל שנעבדה זו בעצמה צבישו
 אינן דין שאסור בהנאה מה לערלה שכן לא היתה לה שעת הכושר
 לחמץ בפסח יוכיח מה לחמץ שבו כרת כלאי הכרס יוכיח והא
 כלאי הכרס נעבדה זו בעצמה בורעמ' ומחץ בפסח ומי עבר
 בכל יראה ולא דמו לערלה בקולא דידה וקא חרש הוכחה:
 זה חומר. טבול יום יש במוציא אל הטומאה כלי חרש שמומר
 מאחוריו ורבי יוחנן לז חומר לא פריך. לא חשי ליה פירכא

השורה ופרץ מה לצדד השני שכן שני צדדיו חסרים וכן במסכת [ד:] פירי (הכ"ן) ומאי פירא
במקום שהוצג (תמורתן) [מן השמן]. כמא אלא שהשמן אינו חייב באחריותו וכן
אמרו אלא חסין. כן בתבואתם ודומה ודומה אלא חסין. וכן אמרו [הם] שכן
החייב דבר. ודברים שכן שאין כן בשאר מיקומן וכן במסכת [הם] אלא חסין. שכן
מן השמן: כן לעצמי שהשמן חסין. ודומה אלא חסין. וכן אמרו [הם] שכן
במקום זה והוצגו והוצגו ודומה ודומה ודומה ודומה ודומה ודומה ודומה ודומה
אין שישב בעצמי שהשמן חסין. ודומה אלא חסין. וכן אמרו [הם] שכן
השמן חסין. ודומה אלא חסין. וכן אמרו [הם] שכן

א. ויכ"כ התיק' במחצות לנ. ד"ה שכן נשם ר"י

כֶּשֶׁם יִשְׁהָמִים פֶּרֶק חֲמִישִׁי סוּטָה

הואיל ואין חומר בשבטיהם שה: מנין לרבינו בקדוש שכול פסול.
והלא אמרינן טעור הוא כתרומה: מחוסר כפורים. כצומאות הנזירות
קרבן כגון זה וזה יולדת ומצורע: שמומר כתרומה פסול בקדוש.
ביצמות ילפינן לה כפרק הערל (דף ע"ז: ע"ב) שלישי שפסול בתרומה.

מלפנין לעיל [ע"ה] מטבול יום: דין אלו
שעשה רביעי בקודש. ולא תימא דיו
לכא מן הדין להיות כדון וינמא דהא
שליש שפסול בתרומה דיו הוא שהא
פסול לקודש דאם כן כטיל ליה האי
קל וחומר דשליש בקודש לא אלתערין
ללא מיעוט דכי היכי דבתרומה
איתמינה בקל וחומר מטבול יום הכי
נמי אמר קודש כההוא קל וחומר אלף
אפילו מן המורה לתלתיה והיינו
דקאמר לתלמי שלישי לקודש מן המורה
הילכך אי איתערין דיו איפרק ליה
ק"ו: ט"ז: מי לא עסקין. מי לא
מליץ לרשעית מניה דלמי? נגע בשמי
נמי קאמר לא יאכל דהא בכל טמא
כמיז ושמי איקרי טמא דכמיזי? כל
אשר כתבו ויעמא והאי כבשר שלמים
חסר דקדש יניחו: ט"ח: עסק בריב
טעמו שו"ל ר' יוסי שהוא אולג ונדול
הדור איני יודע מהו שלמד רביעי
בקודש שהרי מקל וחומר זה תפוסתו
באדור: ט"ט: הכא מחמת טבול יום.
שנגע בטבול יום והוא של קדש או
של תרומה יוכיח שפסול בתרומה מן
המורה דפרשייתא לעיל) דככלים נמי
כמיז הערב שנת לגבי תרומה ואינו
אלף לגביה ואינו עושה רביעי
בקודש לרצון דפלגיה עליה דלכא
שאל ואמרנו טבול יום פוסל בקודש
ואינו מטמא לפסול את מי שיחזור
ויגע בו. וקא סלקא דעתא דר' יוסי
כרצון כפירא אולי הילכך תפוסתו
באדור? הכי נמי נדרש להאי ק"ו
שיפסול אולג הכא מחמת טבול יום
את הקודש ומה מחוסר כפירים
שמותא בתרומה פסול בקודש אולג
הנוגע בטבול יום שפסול בתרומה
והו"ל דין הוא שיעשה רביעי בקודש:
טבול יום חסילה לקודש. מעלה עשו

בקדוש להיות טבול וס' חזנו כרחש
לנחמה ויטמא שני' בקדש זה מזה שאוכל שנוגע בטבול יוס' נעשה
סמי ועושה את חבירו שלשי' ושיניהם קרייו' שטמאין ששקלקליין את
אחאחרים והשלשי' פוסל את הרביעי להיות הוא עצמו פסול אבל לא
ופסול את אחרים במגעו: **רבי מאיר אומר מעטא אחד ופוסל
אחד.** הרי הוא כשאר שי' שפוסל את התרומה והנוגע בו פוסל
את הקודש כך טבול יוס' פוסל את התרומה הנוגע בו עמא לקדש
ולפסול עוד אחד: **כך פוסל כר.** ואין הנוגע בטבול יוס' פוסל
את הקודש אלא הוא עצמו פסול: **ממאי דרבי יוסי כרבנן סבירא
ליה.** דהכי תשובה צלדי דילמא כנאש שאול סבירא ליה. והוא
הדין דהוי מצי רב פפא למימר דילמא כר' מאיר סבירא ליה
ומיין כאן עוד תשובה דהא עבדי רביעי אלא ברואה נקט כלומר
שאין ליה לן קול ממחר כנאש שאול דילמא כיומיה סבירא
ליה דאזיל הבא מחמת טבול יוס' אם של קודש הוא ממטא אחד
ופוסל את דהאזיל דנגע ביה פסיל ליה דלאורייתא ואפילו הוי קמא
תרומה פסול לקודש מקל וחומר ממחוסר כפורים כדדרש
ר' יוסי לעיל ודרש ליה נמי הלא ומה מחוסר כפורים שמוסר
בתרומה פסול לקודש אוכל תרומה הבא מחמת טבול יוס'
שפסול בתרומה אינו דין הוא שיעשה רביעי בקדש (1) והייכא
דהאזיל ליה דקודש עבדי רבנן מעלה שטימא אחד ויפסול אחד:
ממאי סבירא דעתך כנאש שאול סבירא ליה. (2) מקל וחומר
ממחוסר כפורים פסיל לקמא וזמנא דרבנן ממטא ליה כיון
דמדלאורייתא פסיל ליה להאזיל דנגע ביה ליתיה לרביעי בקדש
מאזיל הבא מחמת טבול יוס': ומה אוכל הבא מחמת טבול
יוס' דטבול יוס' שזא ממחו שרי בחולין עשה רביעי בקדש
כלומר פוסל את הקודש מקל וחומר ממחוסר כפורים:
שלשי'

בדפוס לעיל ברבליים נמי בני הערב השמש ואיתא אלא לנגיעה ואינו עושה רביעי בקשר לרובן וכן
בבבלי וכן פוסל את הקשר ואינו מטמא לפוסל את ימי שחיזור ונגיעה. וס' דר' יצ' ברכנן פ' א'
בבבלי וכן נדרש יתרה ד' י' פוסל את הקשר וכן מטמא שכל יום את הקשר מהו מחוסר פוסל
הואלוק עשרה שבתים וכן פוסל התורה [אמר] וכן פקדש רביעי קשר כליו. שבוט ו' י'
הואלוק שבוט ו' י' עולו קשריה לטומאה שנים קשריה זה מה האולק שבוט שבתים ו' י'
בין קשריהם ששקלליהם את אחרים מהו פוסל את י' ליתות הוא עומל פוסל אבל אלא פוסל
הואלוק שבוט ו' י' פוסל את י' דרו שאני ש' פוסל התורה ונגיעה ו' י' מה הדרש ד' פוסל

מסורת הש"ס

(6) מפסחים ע"ו. כתובות לז.
מסות ד' ע"י ת"ס. כתובות לז.
ד"ה שכן וכו' שהאריזו כבוציא
השקא. (7) מפסחים יח. חגיגה
כד. [תוספתא חגיגה פ"ג].
(8) מעילה ט. ע"ש [נדב ע"א].
(9) יריקתא יא. (10) ד"ה מטבול
י"ט.

תורה אור השלם

וְהַבֶּשֶׂר אֲשֶׁר יֵגַע בְּכָל
טָמֵא לֹא יֵאָכֵל בְּאֵשׁ יִשְׂרָאֵל
וְהַבֶּשֶׂר כָּל טְהוֹר יֵאָכֵל
בְּשָׂר׃ וַיִּקְרָא י' יט

הגהות הב"ח

(א) גבי שכן ירי כהם נה. ירי
בית בתוספת מפרק אל
עצרת דף על ד"ה שכן ירי
(ב) ירי ד"ה שכן ירי
לשומא הוא ונה אל:
(ג) ירי שכן ירי
במקור נעשה אל ירי שכן
לן טורה במקור השני:
(ד) ירי וכל השפרים ויר
ופסול בתורה ודמקור
מה לתמן בפסח שיש בו
כרת: (ה) ירי חלל חלל ויר
בתורה אינו ירי חלל:
(ו) ירי חלל ויר בקדש
הרואה להוה: (ז) ירי
חלל ירי ד"ה ירי חלל:
(ח) ירי חלל ויר בקדש

מוסף דעם

הרובא ביום המסכת

תום' שאנץ (המסד)

[illegible]